ΕΙΣ ΑΥΛΗΤΑΣ, ΚΑΙ ΑΥΘΙΣ ὀρχηστάς, κεφ. ια.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἱμερόεν αὐλήσαντι πολυτρήτων διὰ λωτῶν,
Εἶπε λιγυφθόγγῳ Φοῖβος ἐπὶ γλαφύρᾳ,
Μαρσύη, ἐψεύσω τεὸν εὕρεμα. σοῦ γὰρ ἀθήνης
Αὐλοὺς ἐκ Φρυγίης οὗτος ἐληΐσατο.
Εἰ δὲ σὺ τοιούτοις τότ᾽ ἐνέπνεες, οὐκ ἂν ὑάγνις
Τὴν ἐπὶ μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν.

ΒΟΗΘΟΥ.

Εἰ τοῖος διόνυσος ἐς ἱερὸν ἦλθεν ὄλυμπον
Κωμάζων λήναις σύν ποτε καὶ σατύροις,
Οἷον ὁ τεχνήεις πυλάδης ὠρχήσατο κεῖνον
Ὀρθὰ κατὰ τραγικῶν τέθμια μουσοπόλων,
Παυσαμένη ζήλου διὸς ἂν φάτο σύγγαμος ἥρη,
Ἐψεύσω σεμέλη, βάκχον ἐγὼ δ᾽ ἔτεκον.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ὀρφεὺς θῆρας ἔπειθε, σὺ δ᾽ ὀρφέα· φοῖβος ἐνίκα
Τὸν Φρύγα, σοὶ δ᾽ εἴκει μελπομένῳ γλαφυρά.
Οὔνομα καὶ τέχνης, καὶ σώματος, οὗ κεν ἀθήνη
Ἔρριψεν λωτοὺς τοῖα μελιζομένη,
Οἷα σὺ ποικιλότερπε. σάφ᾽ ὑπνώσαι κεν ἀκούων
Αὐτὸς πασιθέης ὕπνος ἐν ἀγκαλίσιν.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Σύμφωνον μαλακοῖσι κερασσάμενος θρόον αὐλοῖς
Δωρόθεος, γοεροὺς ἔπνεε δαρδανίδας,

Καὶ